

KERK-KRANT

GELOOFGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

jaargang 8, nummer 1

1 december 2019

Advent

Intr.

1.

R

O-rá-te * caé-li dé-su-per, et nú-bes plú-ant

jú-stum : ape-ri-á-tur tér-ra, et gé-rminet Salva-

tó-rem. *Ps.* Caéli enárrant gló-ri-am Dé-i : * et ópera

mánu-um é-jus annúnti-at firmamén-tum. Gló-ri-a Pá-

tri. E u o u a e.

Dauwt, hemelen, van boven, en laat de wolken de Rechtvaardige regenen. Dat de aarde zich opene en de Verlosser voortbrengte. De hemelen verhalen de glorie van God en het uitspansel verkondigt de werken van zijn handen. (Introitus van de 4e Advent; Jesaja 45,8)

Van donker naar licht

De slaven die gedwongen werden in mensonterende omstandigheden van de vroege morgen tot de late avond te werken in de suikerplantages, zongen religieuze volksliederen. Door het samen zingen van deze zogenoemde *negrospirituals* vonden zij troost voor de situatie waarin zij leefden. Zij zongen over een gedroomde werkelijkheid binnen de bestaande werkelijkheid om die bestaande werkelijkheid uit te kunnen houden. In hun duistere bestaan, zongen zij over het licht. Ze zongen zich van duisternis naar licht, naar een nieuwe toekomst.

In de komende liturgische periode maken we de doorgang mee van donker naar licht. De dagen worden korter, de nachten langer. Verlangend zien we uit naar licht. In de natuur verliezen de bomen in rap tempo hun bladeren. Kale boomtakken strekken zich naar de hemel uit, alsof ze vragen om hulp. De natuur lijkt dood. Maar dat is niet zo. De natuur bereidt zich voor op het nieuwe licht. Dat nieuwe licht verandert de natuur van grauw en grijs naar fris groen.

Ieder mens maakt in zijn of haar leven donkere periodes mee: ziekte, ontslag, niet slagen voor een examen, ongeluk, slecht nieuws over de gezondheid, overlijden van een dierbare. Ontregelende ervaringen laten de tijd stilstaan, leven vloeit uit je weg, de smaak in het leven verdwijnt, uitgeblust sleur je jezelf van de ene dag in de andere. Diep van binnen roep je om hulp. Soms ontsnapt je in diepe ellende een hulpvraag: God laat me niet vallen? Als iemand je dan ziet, ogen kijken in ogen, is er contact, flitst er een flauw lichtje op. Dat groeit als hulp wordt geboden. Licht gaat schijnen in de duisternis.

In de Bijbel komt de thematiek van duisternis naar licht herhaaldelijk terug. Mensen die in zak en as zitten, geen uitweg meer zien en God om hulp vragen. De uittocht uit het slavenhuis Egypte onder leiding van Mozes is hiervan een goed voorbeeld. Op de vooravond van hun vertrek gebruikt het volk van God een laatste maaltijd in het land van doodse duisternis. Door het water heen (= letterlijk duisternis) trekken ze naar de vrijheid, naar een nieuw leven en een nieuwe toekomst.

De geboorte van een kind is de vervulling van een droom. Vreugde vult ons hart. De toekomst gloort. Nieuw licht in ons leven. Er is zoveel licht dat lampen niet meer nodig zullen zijn.

De geboorte van Jezus wordt bezongen met het volgende lied te beluisteren op onder andere: **<https://www.youtube.com/watch?v=ZAyfYoEjOR0>**

Jezus, U bent het licht in ons leven,
laat nimmer toe dat het duister tot mij spreekt.
Jezus, U bent het licht in ons leven,
open mij voor Uw liefde, o Heer.

Met Gods zegen moge we met dit nieuwe licht een nieuwe jaar tegemoet treden. Moge we in het nieuwe jaar vertrouwen uitstralen, liefde geven, recht doen. Vrede en vreugde zullen ons vergezellen een jaar lang.

René Hornikx

LITURGIEKALENDER DECEMBER 2019 EN JANUARI 2020

*Wanneer de Heer Jezus Christus zal komen, met zoveel
daglicht, dan zullen lampen niet meer nodig zijn.
Augustinus*

Zondag 1 december 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

1e Advent: God wijst de weg

Jesaja 2,1-5 en Matteüs 24,37-44

Joost Koopmans, osa

Zondag 8 december 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

**2e Advent: Keer je om en vergeet je eigen
gelijk**

Jesaja 11,1-10 en Matteüs 3,1-12

Annelies Rosier, pastoraal werkster

Zondag 15 december 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

**3e Advent (zondag Gaudete): Verlangen
naar betere tijden**

Jesaja 35,1-6a.10 en Matteüs 11,2-11

Marleen Kremers, pastoraal werkster

Zondag 22 december 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

4e Advent: Reddende engel

Jesaja 7,10-14 en Matteüs 1,18-2

Dolf van der Linden, osa

**Dinsdag 24 december 21.00 u.
(Augustinianum):**

Lezingen:

Voorgangers:

Kerstavond: Licht in ons leven

Jesaja 9,1-3.5-6 en Lucas 2,1-14

Marleen Kremers, pastoraal werkster en Joost Koopmans, osa

Woensdag 25 december 9.30 u.

Lezingen:

Voorgangers:

1e Kerstdag: Laten we gaan en zien ...

Jesaja 62,11-12 en Lucas 2,15-20

Dolf van der Linden, osa en Johan Wolbrink, diaken

Donderdag 26 december 11.00 u.

Lezingen:

2e Kerstdag: Licht schijnt in de duisternis

Jesaja 52,7-10 en Johannes 1,1-18

Aansluiten bij Glorieux

Zondag 29 december 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

Feest van de heilige Familie:

Ga, langs een andere weg terug

Sirach 3,2-6.12-14 en Matteus 2,13-15.19-23

René Hornikx, pastoraal werker

Woensdag 1 januari 11.00 uur:

Lezingen:

Nieuwjaarsdag:

Zegen daalt over ons neer

Numeri 6,22-27 en Lucas. 2,16-21

Aansluiten bij Glorieux

Zondag 5 januari 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

Openbaring des Heren:

Geraakt door het licht

Jesaja 60,1-6 en Matteüs 2,1-12

Joost Koopmans, osa

Zondag 12 januari 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

Doop van de Heer:

Jij bent mijn liefste zoon/dochter

Jesaja 42,1-4.6-7 en Matteüs 3,13-17

Wim Kalb, priester

Zondag 19 januari 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

2e zondag door het jaar:

Gedoopt in water en geest.

Bidweek voor de eenheid.

Jesaja 49,3.5-6 en Johannes 1,29-34

Dolf van der Linden, osa

Zondag 26 januari 9.30 uur:

Lezingen:

Voorganger:

3e zondag door het jaar:

Komt, volgt Mij

Jesaja 8,23b - 9,3 en Matteüs 4,12-23

Johan Wolbrink, diaken

Gelezen

Naar aanleiding van de door brand verwoeste kerk in Hoogmade:

"Bedroefde dorpelingen zijn zich er ineens van bewust dat veel herinneringen zijn verknoopt met een gebouw waar zij de laatste jaren nog maar zelden kwamen. Intussen gaan alweer stemmen op voor de herbouw van het wankele gebedshuis. Maar de verdwijning van het instituut dat erin is gevestigd, laat de meeste mensen volkomen onverschillig." *Sander van Walsum in De Volkskrant van 6 november 2019*

Ingezonden

De redactie ontving van Ine Olislaegers-Claes het onderstaande gedicht. Het is van de hand van Geke Wiersma en ook als lied populair in bepaalde protestantse kringen. Ine, lezeres van onze Kerk-Krant schrijft erbij: "Jaren geleden las ik een voor mij indrukwekkend gedicht. Die indruk heeft zich alleen maar versterkt. De titel luidt: "Gebed voor mijn kinderen". Misschien vinden Glorieux-gangers het gedicht ook de moeite van het lezen waard."

Ik leg de namen van mijn kinderen in Uw handen
Graveert Gij ze erin met onuitwisbaar schrift
Dat niets of niemand ze er ooit nog uit kan branden
Ook niet als satan ze straks als de tarwe zift
Houdt Gij mijn kinderen vast als ik ze los moet laten
En laat altijd Uw kracht boven hun zwakheid staan
Gij weet hoe mateloos de wereld hen zal haten
Als ze niet in het schema van die wereld zullen gaan
Ik vraag U niet mijn kinderen elk verdriet te sparen
Maar weest Gij wel hun troost als ze eenzaam zijn en bang
Wil omwille van Uw naam hen in Uw verbond bewaren
En laat hen nooit van U vervreemden, nooit hun leven lang.

Kloosterwaarden van de provincie Brabant

De Provincie Brabant begint een project om jonge mensen en specifieke doelgroepen kennis te laten maken met het gedachtegoed van klooster-gemeenschappen.

De Provincie stelt dat kloosters in de genen van Brabant zitten. Als men kijkt naar het gros van de maatschappelijke instellingen op het gebied van zorg en onderwijs in onze provincie, dan zijn het meestal kloosterlingen die daar in het verleden mee begonnen zijn. Ook veel coöperaties zijn opgericht op initiatief van kloosterlingen. Een voorbeeld is de norbertijn pater Van den Elsen die boeren bij elkaar bracht in de Brabantse Christelijke Boerenbond.

Voorals jonge mensen hebben vaak geen weet van deze geschiedenis terwijl ze wel op zoek zijn naar andere waarden dan die uit de lawaaierige en ik-gerichte maatschappij op hen af komen.

Wilt u meer hierover weten, kijk op deze prachtige website:

<https://publicaties.brabant.nl/kloosterleven>

Bidden (7)

In een interview in het dagblad TROUW (3 juli 2018) geeft de benedictijner monnik Luigi Gioia aan Stijn Fens zeven tips om succesvol te bidden. We besteden er in de Kerk-Krant in een serie artikelen geschreven door René Hornikx aandacht aan. Deze keer het laatste deel.

Zeg het tegen God

*Uit het diepste diep roep ik tot U, Heer!
Ach, Heer, hoor mij,
luister naar mijn bidden en smeken. (naar Psalm 130,1)*

'Er is meer tussen hemel en aarde'. We horen het mensen regelmatig zeggen. Er is een verschil tussen ons leven zoals we het leven en het leven zoals het in ons dromen voorbij komt. De afstand tussen droom en werkelijkheid willen we verkleinen. We willen graag leven in de gedroomde werkelijkheid waarin we alle mensen vertrouwen, waar liefde is en vrede en vreugde. Een hele opgave. Gelukkig hoeft het niet in een keer. We hebben een leven lang om hieraan te werken.

In de Bijbel is de berg de plaats waar de aarde en de hemel het dichtst bij elkaar komen. Daar kunnen we God ontmoeten. Bij ontregelende ervaringen in het leven van individu en volk gaan we de berg op. Zo ook Mozes. Na het gemopper van het volk tegen God en tegen Mozes, gaat Mozes de berg op. Boven op de berg spreekt hij met God. Mozes legt zijn zorgen voor God neer. Het gesprek gaat over de teleurstelling die Mozes ervaart, over zijn wanhoop met het volk. Hij spreekt met God van aangezicht tot aangezicht om een weg te vinden om samen te leven en te leren zorgen voor elkaar. Zo alleen kan er vrede zijn, recht worden gedaan en kan iedereen leven in vreugde.

Mozes ervaart, net zoals iedereen, dat mensen niet te doorgronden zijn, geheimen met zich meedragen. In het onderweg zijn met het volk van God ontdekt hij dat het samenleven vol "mysterie" is. Het leven van mensen is mysterieus. De geheimen van het leven kunnen we nooit helemaal onder woorden brengen. We ervaren hierin onze tekorten, onze onvolkomenheid. Met elkaar spreken over de kleine onvolkomenheden in het leven is belangrijk. Als we met elkaar hierover spreken wordt liefde geboren. Etaleren waar we goed in zijn is meestal geen probleem. Maar de kleine tegenslagen in het leven houden we het liefst voor onszelf. We hebben hiervoor een mooie gezegde 'de vuile was niet buiten hangen'. Maar het niet delen van onze zorgen heeft altijd een blokkerende werking op ons leven.

God mogen we alles zeggen. We mogen God vertellen over de kleine zorgen in ons leven. Meestal schieten woorden tekort of vinden we niet de juiste woorden. God verstaat ons, weet wat er in ons leeft nog voor we één woord hebben gesproken. Een zucht is voldoende, een schreeuw soms van onmacht. Een zin, neen één woord, neen één letter is voldoende. Ik las eens een Joods verhaal waarin dit verteld werd: slechts één letter van het alfabet is voldoende om onze geheimen met God te delen. Door met God te delen wat ons dwars zit, wat pijn doet, waarin we tekort schieten ontstaat er ruimte, wordt ons vergeven, ontvangen we nieuwe hoop, een nieuw perspectief en kunnen we weer dromen over een leven in liefde, vrede en vreugde.

Met de psalmist bidden uit psalm 4,2:
Goede God,
als ik om hulp roep,
geef mij dan antwoord.
U beschermt me altijd als ik het moeilijk heb.
Wees ook nu goed voor mij,
en luister naar mijn gebed.

Het gebed verandert mij. 'Dingen veranderen van binnenuit', zegt Gioia. Als een veranderd mens werk ik mee aan een betere wereld. Moge het zo zijn.

René Hornikx

Augustinus spreekt:

Niemand heeft God ooit gezien. Hij is onzichtbaar, en je zoekt niet naar hem met je oog, maar met je hart. Als je de zon wilt zien, zorg dan dat je oog zuiver is. Anders zie je niets. Als je God wilt zien moet je het oog zuiveren waarmee je hem kunt zien, en dat is je hart. Luister maar naar het evangelie: 'Zalig de zuiveren van hart, want zij zullen God zien.' Maar je moet je God niet voorstellen zoals je lichamelijke oog hem graag zou willen zien. Dan gaan mensen denken aan een grote gestalte, of een onmeetbare grootheid in de ruimte, zoals het licht. Dat kun je met je lichamelijke oog zien uitdijen over de velden, zover je maar kunt kijken. Of ze denken aan een eerbiedwaardige oude gestalte. Maar je mag aan niets van dit alles denken. En toch is er wel iets waar je aan mag denken, als je God wilt zien. 'God is liefde', zegt de Apostel Johannes. Wat voor gezicht heeft de liefde? Wat voor gestalte? Wat voor gedaante? Wat voor voeten heeft ze, of wat voor handen? Daar kan niemand iets over zeggen. En toch heeft ze voeten, want die brengen je naar de Kerk. Ze heeft ook handen, want die geven aan de armen. Ze heeft ook ogen, want daarmee ziet ze wie er gebrek lijdt. Ze heeft ook oren, want daarvan zegt de Heer: 'Wie oren heeft om te horen, moet luisteren.' Het gaat bij de liefde natuurlijk niet om losse ledematen. Wie liefheeft, ziet het geheel. U prijst de liefde. Als ze u bevalt, neem haar dan aan, maak haar tot uw bezit. U hoeft er niemand voor te bestellen, als u denkt haar te kopen, want ze kost niets. Houd haar vast, neem haar in uw armen, niets is lieflijker dan zij. En als dat al zo is terwijl we over haar spreken, wat zal het dan niet zijn om haar te bezitten?

(Br Jo, 7,10)

(vertaling Wim Sleddens)

"Maar ik ben natuurlijk wel een rare knakker"

Pater Ton Tromp werd in 1945 in Haarlem geboren als oudste in een gezin van negen kinderen. Nadat hij op het augustijnse Mendelcollege aldaar zijn HBS-diploma had behaald, trad Ton in bij de augustijnen. In 1969 werd hij priester gewijd en vertrok kort daarna naar voormalig Nederlands Nieuw Guinea om daar onder de lokale bevolking te gaan werken. Het gebied heet nu Papua of West Papua en is de meest oostelijk gelegen provincie van Indonesië. In januari aanstaande is dat vijftig jaar geleden. Pater Tromp is inmiddels lid van de Filipijnse Provincie van de Orde der Augustijnen en Indonesisch staatsburger. In de zomer van 2019 was hij op verlof in Nederland. Hij bezocht zijn familie en zijn Nederlandse medebroeders en ging op tournee door Nederland om de contacten met de sponsors voor het bisdom Sorong waar hij werkzaam is samen met lokale augustijnen en andere medewerkers, te onderhouden. De redactie van de Kerk-Krant had op 10 september in het klooster op het Gagelboschplein een uitvoerig vraaggesprek met pater Tromp waarbij vele thema's aan de orde kwamen. In deze en de volgende editie van de Kerk-Krant het verslag van ons gesprek met iemand die een bijzondere levenskeuze heeft gemaakt.

Als jongeman heb je op een bepaald moment besloten: ik wil priester worden, of misschien wel, ik wil augustijn worden. Hoe is dat gegaan?

Nadat ik geslaagd was voor de HBS dacht ik, wat zal ik gaan doen? Naar de augustijnen, dat leek mij wel wat. Voordat ik werd aangenomen, moest ik een jaar lang privélessen Latijn en Grieks volgen en daarbij een beetje werken. En toen naar Witmarsum voor het noviciaat. Daarna naar Eindhoven voor twee jaar filosofie en vier jaar theologie in Nijmegen. Tijdens die periode deden zich allerlei veranderingen voor in de opleidingen omdat het aantal studenten sterk afnam.

Uiteindelijk werd voor ieder van ons -en dat waren er niet zoveel meer- een apart traject bepaald. Dus sommigen moesten pastorale activiteiten doen, bijvoorbeeld in een parochie Amsterdam, en aan mij vroegen ze of ik wat voor Nieuw-Guinea voelde? Voor mij was dat wel oké. In plaats van pastoor in Schagen of zo. Ik noem maar wat. Dat vond ik wel leuk. Het avontuur.

Had je er een beeld van wat je te wachten stond?

Nou, op dat moment niet. Ik had natuurlijk wel de verhalen gehoord van missionarissen die naar Nederland op vakantie kwamen. Meer eigenlijk niet. Maar toen het wat duidelijker werd dat ik naar Nieuw-Guinea zou gaan, ben ik er over gaan lezen. Over de Kerk van Indonesië, over de geschiedenis van Indonesië, over Papoea.

Er was nogal wat literatuur. Dus al dit soort dingen. Het visum duurde heel erg lang. Toen het bericht kwam dat het visum er was, heb ik me in december 1969 in mijn parochiekerk in Haarlem door Mgr. Zwartkruis laten wijden. Na de wijding: eerste mis, een feest, klaar, en drie weken later was ik weg. Ik was 24, achteraf wel een beetje jong. En na vier jaar in het bos in Nieuw-Guinea, ben ik naar Manilla gegaan en heb ik sociologie gestudeerd. Daarna terug naar Sorong.

In de presentatie die je op 28 augustus gehouden hebt, zitten twee foto's die zichtbaar maken dat er in Papoea in vijftig jaar een enorme slag gemaakt is: in 1970 zien we dertien blanke augustijnen en in 2012 zeventien lokale augustijnen en slechts één Europeaan.

We hebben een parochiestructuur en een diocesane structuur gebouwd. Toen ik daar kwam, waren er 9.000 katholieken. Nu zijn er 60.000. Maar dat komt voornamelijk door allerlei migranten van andere Indonesische eilanden. Je moest een lokaal kader stichten. Mensen hadden geen middelbare school, dus konden ook niet naar het seminarie of naar een theologische hogeschool. Er werden middelbare scholen opgericht en daarna een theologische hogeschool. Daar heeft met name Piet Giesen veel aan gewerkt. De meesten die daar van af kwamen -dat konden getrouwen zijn, of man, of vrouw, dat maakte niet uit- die werden pastoraal werker of godsdienstleraar.

Alle Aziatische landen zijn zeer religieus. Piet van Diepen (augustijn, eerste bisschop van Sorong-red.) zei al: "Je moet er wel aan denken jongen, de Heilige Geest was hier al veel eerder voordat jij hier je neus liet zien. Ook al snelden ze koppen en waren het kannibalen". Die Heilige Geest was er al sinds mensenheugenis. Een zeer religieus volk. Dus als je aankomt met Toean Allah, Onze Lieve Heer, dan is dat geen punt, geen vraag. Bij mijn grote familie gaat er bijna niemand meer naar een kerk en als je zegt van Onze Lieve Heer, dan zeggen ze, dat zal mij een zorg zijn. Dat is daar geen vraag. Mensen leven dicht bij de natuur. Leven en dood, ziek zijn, het is allemaal deel van het leven.

Indonesië is een jong volk. De helft van de 265 miljoen mensen is onder de 21 jaar. Dus overall is jong volk. De scholen puilen uit. Dus ook in de kerk, de helft is jong volk. De economische ontwikkeling is niet helemaal gelijkgeschakeld. Dus je krijgt dezelfde verhalen als je hier vroeger had in West-Friesland of in het Tukkerland. Je hebt twaalf kinderen, waar moeten die naar toe? Nou twee moeten dan maar pater worden en drie naar het klooster want die kunnen (lacht) niet meer allemaal op de

boerderij. Nou, dat idee heb je bij ons bijvoorbeeld op de Flores-eilanden. Die zijn door Portugal en Spanje gekoloniseerd en zijn helemaal katholiek. De helft van onze augustijnen op Papoea zijn van Florinese origine. Dus dat is allemaal geen punt. In 1985 waren er pastorale werkers die vroegen om augustijn te worden. Daar hebben we nooit aan gedacht. Nou vooruit maar, God zegene de greep. We hadden hier nooit meer dan veertien augustijnen gehad, als we nu eens één blijvertje per jaar hebben, dan hebben we over vijftien jaar meer augustijnen dan er ooit geweest zijn, dachten we. Het waren jongens die hun theologische hogeschool al hadden afgesloten, die waren allemaal wat rijper. We zijn nu dertig jaar verder en we hebben er tachtig. Er gaan er ook wel eens wat weg.

Je sprak zojuist over je eigen familie. Als je met je neven en nichten praat, de kinderen van je broers en zussen, begrijpen die iets van jouw leven? Begrijpen die iets van jouw inspiratie?

(Lacht). Nou kijk, ik praat niet zo erg veel. De oudste zal vijftig zijn en heeft zelf kinderen die tieners zijn. Vroeger was een priester in de familie de heeroom. Nou, dat is dus natuurlijk helemaal voorbij. Die cultuur, dat is voorbij. Ik ben nou de meest opmerkelijke in de familie. Veel van hen zijn bij mij langs geweest. Sommigen gaan backpacken in Australië en dan komen ze even drie weken langs in Papoea. Dan laat ik ze meelopen door het bos, en dan staan ze wel met grote ogen te kijken. Dat is dan een cultuurshock voor die jonge garde als ze daar dus binnenkomen. Hoe kan dat nou in Godsnaam? Dat is meer de reactie van, nou die mensen zijn anders. Maar naar mij toe? Ik weet niet hoe ze tegen mij aankijken. Ze vinden mij wel interessant natuurlijk. Want van mijn soort zijn er niet zoveel meer in Nederland. Ja, er zijn nog wel van die paters die lopen met zo'n halsband om en zo, maar types zoals wij, die zijn er niet zoveel in Nederland. Sommigen kennen de woorden niet meer, pater of missionaris. Sommigen hebben dat wel eens gehoord, maar ze weten er niets van. Maar ik ben natuurlijk wel een rare knakker in hun ogen.

In Papoea komen de laatste jaren wat meer toeristen. Vroeger zag je nauwelijks iemand, nu zo'n vijftig, honderd man per jaar. Vaak oud-militairen. Je kunt niet tegen die mensen zeggen, we gaan naar de Deltawerken, of naar het Zuiderzee-museum, de Zaanse Schans. Er zijn geen toeristische objecten. Het enige toeristische object is pater Tromp. Want die zit er al vijftig jaar. Er komen tien, twintig buitenlanders per jaar. Sommigen ken ik, anderen ken ik helemaal niet. Het zijn mensen die op vakantie

zijn en die komen dan hèèèèl ver van huis naar het diepe binnenland van Indonesië. Ze komen allemaal voor de dag. In die zin van, ik ben eigenlijk ook katholiek en ik ben ook wel dit of dat en dan zijn we op vakantie, dus ver van hun gewone bedoening. Dan komen mensen tot een gesprek, is mijn ervaring. Ze worden geconfronteerd met een andere wereld waarin religie heel vanzelfsprekend is. Ze doen dan een keer mee in een volle bak, in een volle kerk, waar de honden onder het altaar lopen en de kinderen er om heen kruipen, vrouwen die met kinderen aan de borst zitten in de laatste twee, drie banken van de kerk want die moeten eruit als zo'n kind begint te jengelen. Daar zit reuring in. Ik bedoel, dat leeft. Als ze daar dan een keertje tussen zitten, voelen ze het bibberen. Het is een kwestie van emotie. En dat hebben we niet meer hier in Nederland, zeggen ze dan.

Je hebt je hele leven in dienst gesteld van de Kerk, van de gemeenschap, om daar iets van te maken en je komt met verlof in Nederland en je ziet dan de hele samenleving van Kerk en geloven is weg gegroeid. Hoe ervaar je dat?

Religieuze mensen in Azië denken, wat is er aan de hand met West-Europa? God is niet meer bespreekbaar. Daarom zijn de mensen niet slecht, integendeel. Ze geven enorm veel geld aan goede doelen, zijn goed voor een ander en helpen elkaar.

Denk je dat daar het probleem zit, dat ze niet meer over God durven te praten?

Ja, misschien wel ja. Vragen waar iedereen op een gegeven moment tegenaan loopt. Waar kom je nou vandaan? Hoe kom je nou hier terecht, zijn we allemaal ongelukjes die hier toevallig op de aarde rondlopen. Nee, zeggen wij dan als religieuze mensen. Onze Lieve Heer heeft je hier neer gezet en heeft je een bepaalde zending gegeven. Er is een plan. Dat noemden we vroeger Goddelijke Voorzienigheid of zo. Iemand heeft een bedoeling met jou. Je bent hier niet voor niks, of niet alleen voor je eigen lol.

Heeft dat ook te maken met alle mensen die je zijn voorgedaan als je ouders en je voorouders?

Ik denk het wel. In heel Azië is dat een vanzelfsprekendheid. Je bent product van een hele traditie. En hier is dat, denk ik, minder sterk de laatste jaren. Wat mij opvalt, door de jaren heen als ik van tijd tot tijd hier kom, er zijn bepaalde andere accenten en een bepaalde andere manier van praten. "Geniet er maar van", zeggen ze tegenwoordig. "Geniet er maar van." Geniet er maar van? Nee, het leven is niet alleen maar genieten. Nee, de bedoeling is dat een ander geniet. Dit soort dingen. En waar gaan we dan naar toe? Doden zijn bij ons in Papoea altijd nog deel van de gemeenschap. Hier minder. Waar blijf jezelf? Dit soort dingen. Er zijn geen vragen meer. Als je dood gaat is het afgelopen, zeggen een heleboel mensen. Men ziet zijn leven niet meer zo in een verband wat eeuwenlang doorgaat.

De Kerk is het samenzijn van mensen en de plaats van de boodschap die Christus ons verteld heeft.

Ja. Christus zegt ons dat je samen moet zijn. Je wordt nooit persoonlijk geheiligd. Het is altijd *ummat* zeggen wij, de gemeenschap, de Kerk. Dus als lid van een gemeenschap. Jezus die had niet één leerling, nee die had er twaalf, of zeventig, of weet ik het hoeveel. Het is altijd in een groep.

Zie ook webadres: www.sas-papua.nl

Anita van der Kam en Frans Savelkouls

De derde taal

Op een symposium -georganiseerd door het Centrum voor Pastorale Toerusting- in september 2019 met als titel: De sprakeloosheid voorbij, sprak René Hornikx over de gelaagdheid in ons spreken, leven en handelen.

Spreken is riskant. Woorden kunnen maken en breken, opbouwen en neerhalen. Ons spreken kan mensen opbeuren, ruimte schenken, maar het kan ook kwetsen. Het kan ontroeren en nieuwe werelden openen. 'Zolang wij mensen woorden spreken, zolang wij voor elkaar bestaan', zingen we in de liturgie (Gezangen voor Liturgie 567).

Als we vertellen, wisselen feiten af met persoonlijke bevindingen. Verhalen bestaan meestal uit feiten, kleuring van die feiten en verwondering of verontwaardiging. Het zijn drie talen, drie manieren van spreken, leven en handelen. In deze bijdrage gaan we op zoek naar gelaagdheid in verhalen.

Er zijn drie talen in de taal, drie manieren van spreken en handelen. Onze taal is gelaagd.

De eerste taal

In deze taal delen we elkaar feiten mee, objectieve gegevens. Het is klare taal. Er staat wat er staat: dood is dood, het dak lekt, één is één. Deze taal is helder, eenduidig. Iedereen kent deze taal. We spreken ze dagelijks. Het is ook een veilige taal. Je zegt wat je hoort en ziet. Niet meer, niet minder. Deze taal is koud, zakelijk.

Eerste taal kunnen we ook rekenend denken noemen. Alles wordt in deze taal weergegeven in cijfers en doelstellingen. Er wordt zo gepland dat de doelen worden gehaald. Alles wordt trouwens in het werk gesteld om de doelen te halen. Mensen worden vaak als middel gebruikt (gebruikend denken) om doelen te halen. We hebben hier veel over gehoord in de gezondheidszorg waar verpleegkundigen hun werk moeten doen volgens vastgestelde protocollen en noteren wat ze gedaan hebben en in hoeveel tijd. Dit alles om efficiënt te werken. Dat de doelen worden gehaald. Dat door deze werkwijze de patiënt of cliënt wordt vergeten, wordt op de koop toe genomen. In de protocollen is geen tijd ingeruimd om met de zieke een praatje te maken, er voor hem of haar te zijn. Een verpleegkundige, zo las ik in een krant, heeft zich laten omscholen naar de techniek. Reden: de protocollen waren haar te verstikkend en er was geen tijd om met de mensen te praten en er voor hen te zijn. Daarom was ze ooit de verpleging ingegaan: om iets voor mensen te betekenen, hun leven helpen zinvol maken.

Maar ... deze taal hebben we nodig. Zonder deze taal zou mijn fiets die stuk is nooit hersteld worden. Ik noem de eerste taal graag de taal van de reis naar buiten. Aan anderen vertellen wat we bereikt hebben, hoe goed we zijn, hoe super het feest was waaraan we hebben deelgenomen. In dit denken leggen we de lat hoog, met alle gevolgen van dien: oververmoeid, futloos, opgebrand, burn-out.

Het is wel jammer dat deze taal geen ruimte heeft om emoties te uiten. Wie deze taal niet spreekt is sprakeloos.

De tweede taal

Deze taal ligt onder de eerste verborgen. Het is de oertaal. Ze is tweede in aandacht. En toch is ze ouder dan de eerste taal. Het is de taal die kinderen spreken. Het is de taal van troubadours en kunstenaars. Het is de taal waarin we vertellen over de schoonheid van de natuur. Deze taal ontroert: 'ik zie je zo graag', 'ik hou van je'.

Ze doet ons hart sneller slaan en geeft smaak aan het leven. Deze taal heeft het vermogen om aan te blazen, naar binnen te blazen en mensen smaak te laten krijgen in het leven.

Deze taal maakt gebruik van woorden, symbolen, liederen en rituelen. In erbarmelijke leefomstandigheden zongen slaven die gedwongen waren te werken op de suikerplantages liederen over een wereld die zou komen, waar ze konden leven in vrede. Hun liederen, samen gezongen, zorgden ervoor dat hun erbarmelijke leefomstandigheden voor hen uit te houden waren. Zo schildert de tweede taal een nieuwe werkelijkheid binnen de bestaande werkelijkheid. Net zoals in het kinderspel, kinderen een werkelijkheid beleven binnen de bestaande werkelijkheid. En die gespeelde (heilige) werkelijkheid beleven ze met volle overgave. Voor mij is liturgie hier ontstaan. Liturgie is een heilig spel waarin we een betere wereld beleven dan de wereld waarin we leven. We spelen in de liturgie hoe we in het werkelijke leven een wereld willen maken waarin het voor iedereen goed is om te leven. De gespeelde werkelijkheid in de liturgie heeft altijd goddelijke allure, het zijn momenten aan God gelijk. Jammer: veel idealen laten we bij het verlaten van de kerk in het kerkportaal achter. Doodzonde!

De tweede taal is paradoxaal en dubbelzinnig tegelijk: 'mijn zoon was dood en is weer levend geworden', 'ik brand een kaarsje voor jou in mijn hart', 'je bent om op te eten', 'mijn moeder is na haar dood opgestaan in mijn hart, daar leeft ze voort'.

Het is de taal die geliefden spreken, waarin we ons geloven tot uitdrukking brengen. De tweede taal is niet te bewijzen, ontroert, spreekt tot ons hart. Terwijl de eerste taal de taal van het verstand is.

Tweede taal is kwetsbaar. Je kunt niet bewijzen dat je van iemand houdt. Als ik zeg dat ik van mijn vrouw houd, dan kan ik daarvoor geen bewijs leveren. Anderen zullen het moeten geloven op mijn blauwe ogen. Mooi is dat verliefd worden je meestal overkomt, je vertrouwen aan iemand geven overkomt je ook. Vertrouwen is afgeleid van "cor-dare" (= je hart geven). Als ogen in ogen kijken en ons hart overslaat, gaan we iets voor de ander doen omdat het die ander is die me aanspreekt tot in mijn hart. Liefde is de sprong wagen naar de ander, net als geloven. De tweede taal helpt om je over te geven aan de ander, aan God, aan jezelf en aan het leven.

De eerste taal noemde ik: de reis naar buiten. De tweede taal noem ik de reis naar elkaar. Omdat tweede taal kwetsbaar is, verlaten we ze om terug te keren naar de veiligheid van de eerste taal.

De derde taal

Dieper verborgen achter de eerste en de tweede taal is er een derde taal. De taal van ontroering en verwondering. We komen ze tegen als mensen door emotie niet in staat zijn te spreken, sprakeloos zijn. Verwondering zie je op gezichten van mensen als ze ontregelende ervaringen in hun leven meemaken: de aankondiging van een zwangerschap, de geboorte van een kind, het onverwachte overlijden van een dierbare, een positieve uitslag voor een examen, de moord op een advocaat.

Verwondering overkomt je. Het zien van een mistsluier in de vroege ochtend. Even staat de tijd stil. Gefascineerd kijk je naar dit natuurverschijnsel. Woorden schieten te kort of er ontsnapt je een kreet: "wauw".

De derde taal komt van binnenuit als we door iets buiten ons worden aangeraakt. Ik herinner me het verhaal van een jonge vrouw. Op bezoek in Italië hoort ze voor het eerst in haar leven over Franciscus van Assisi: rijk, mooi, populair bij de vrouwen, die kiest voor een leven in armoede geïnspireerd door Jezus Christus. Het verhaal grijpt haar aan. Het blijft haken bij een vermoeden dat er meer is tussen hemel en aarde. Niet gelovig opgevoed, weet ze niet wat ze met deze geraaktheid aan moet. Ze zoekt contact met een priester. Veel gesprekken volgen. De verbinding tussen wat er in haar hoofd speelt en haar geraaktheid van buiten af komen bij elkaar. Er ontstaat een verbinding. Nu leeft ze in navolging van Franciscus een sober leven, vreugdevol in liefde voor mensen.

Dé taal op dit niveau is de stilte. In de stilte hoor je wat of wie je raakt en aanraakt. In de ruisende stilte hoorde Elia de stem van God die hem de weg wees. De stilte is de mooiste taal die er bestaat.

De eerste taal noemde ik: de reis naar buiten. De tweede taal noemde ik de reis naar elkaar. Derde taal noem ik de reis naar binnen.

Conclusie

We hebben deze drie niveaus van taal nodig om te leven. Waar deze in evenwicht zijn, evenveel aandacht krijgen ontstaat er een proces van buiten naar binnen: aangeraakt worden door iets of iemand van buitenaf, in een kleine groep delen wat diep in je leeft om dit vervolgen op je eigen manier handen en voeten te geven in het leven van elke dag.

René Hornikx

Cursus: Wat geloof ik

De cursus bestaat uit zes bijeenkomsten van twee uur. Twee bijeenkomsten zijn in december gepland (10 en 17 december) en vier bijeenkomsten in maart en april. Korte inhoud: De wereld verandert drastisch. Denk aan globalisering, klimaatverandering, sociale cohesie, armoede, migratie enz. Hoe reageren we daarop ... kan ons geloof hierbij nog richting geven? Voor de eerste christenen werkte de Bergrede (...gelukkig die arm van geest zijn....enz.) echt als een kompas voor het leven. Kan die tekst voor ons nu ook zo werken of is dit een onbereikbaar ideaal, meer iets voor dromers? In deze cursus stel ik voor om het samen opnieuw te bekijken, proberen te begrijpen hoe deze mooie tekst opnieuw richting en kracht kan geven in ons dagelijks leven.

Deze cursus heeft de vorm van een geloofsgesprek. Telkens zal een korte inleiding helpen om de tekst vanuit zijn context te begrijpen om daarna samen, in gesprek met elkaar, te kijken hoe deze tekst een plaats kan krijgen in ons persoonlijk leven.

Leiding: Simone Bartelds-Lathuilière, theologe, docent levensbeschouwing

In informatie: Simone Bartelds-Lathuilière tel. 040-252 16 70 - per mail: Simbarlat@gmail.com

Adventsactie 2019:

Water voor Leven (Água para viver)

Van actiecomité naar een volwaardige stichting (www.watervoorleven.nl) met een tegenhanger op het Kaapverdische eiland Fogo (Água para viver). Begin jaren tachtig opgericht door emigranten met het doel om de omstandigheden in hun geboorteland te verbeteren: geld inzamelen voor een vrachtwagentje met een watertank erop. Inmiddels is er veel verbeterd.

Ik heb het voorrecht om al sinds 1993 donateur te zijn van deze stichting en ik heb ook het voorrecht gehad in, zowel in 1993 als in 2003, de eilanden (en Fogo in het bijzonder) uitgebreid te bezoeken, samen met de toenmalige penningmeester Hans Kramer. Ik heb het voorrecht gehad om de waterputten te bezoeken, om de schooltjes te bezoeken en te zien hoe die werden overgedragen aan de regering van Cabo Verde. Ik heb het voorrecht gehad om de eerste computerklassen te zien functioneren en ik ben nog altijd onder de indruk.

Inmiddels, in 2019, is de stichting alweer veel verder en we vragen daarvoor uw steun. Er zal een kleine broodbakkerij worden opgezet zodat de mensen hun eigen product kunnen verkopen maar, na het basisonderwijs en het lager technisch, heeft de stichting nu ook haar schouders gezet onder het middelbaar en voortgezet onderwijs. Er zijn vakmensen nodig maar ook juristen! De stichting financiert schoolgeld voor de minst draagkrachtigen maar ook studiebeurzen voor de bollebozen. **Helpt u ons dit jaar?** Wij zetten de melkbus weer in de hal en vragen u een contante bijdrage. U mag ook overmaken naar NL27INGB0007526249 ten name van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven onder vermelding van "adventsactie".

Pieter de Haes

LEKENPRAAT XXXIX

Het is op een zaterdag half oktober 2019, ergens in de ochtend als ik de weekend-bijlage van mijn krant opensla. Misschien straks even naar een tuincentrum fietsen om te kijken wanneer het tijd is voor winterviooltjes die binnenkort de bijna uitgebloeide en al half verwelkte petunia in de hanging-basket naast de keukendeur kunnen vervangen. Maar wat lees ik nu? Een pagina groot artikel over een tuincentrum dat met vetgedrukte letters aankondigt: "In oktober begint de kerst al." Een foto van een dame met de rood witte jas van de kerstman te midden van besneeuwde kerstbomen met veel kadootjes daaromheen moet de lezer blijkbaar al het december gevoel geven. Het artikel zelf brengt mij, onnozelaar, op de hoogte van de nieuwste trends op het gebied van kerstversiering. Zo lees ik, ik verzin het niet, dat er grote vraag is naar uitbundige artikelen zoals kerstballen in de vorm van nijlpaarden op een home-trainer of een krokodil in een trouwjurk. Uitleg over de gedachte hierachter ontbreekt. Verderop krijgen we wel te horen dat het onderhavige tuincentrum dit jaar gaat voor de titel *Beste Kerstshow van Nederland*. U kijkt vast net als ik nu al nieuwsgierig uit naar de uitslag.

Ooit in de tijd dat de Mammon minder aanhangers telde dan God, ergens in het midden van de vorige eeuw, was dit alles onbestaanbaar halverwege oktober. Het bidden van een extra rozenhoedje hoorde toen bij die maand. Pas in de loop van november begon het te kriebelen vanwege de naderende komst van Sinterklaas met zijn Zwarte Pieten en pas de dag nadat die Goedheiligman was teruggekeerd naar Spanje, op 7 december derhalve, verschenen de eerste verwijzingen naar Kerstmis in de etalages van de diverse winkels. Die overigens niet "geplunderd" werden in de advents weken zoals nu het geval lijkt. De term Advent is helemaal uit zoals ook lang niet iedereen meer het christelijk aspect van het feest beleeft.

De voor een kind eindeloos durende drie missen waaruit de plechtige nachtviering toentertijd bestond, zijn overigens vervangen door een modernere, meer eigentijdse viering. Een goede zaak. En om nog iets positiefs te melden, telkens weer zijn er die nacht meer bezoekers te vinden in een kerk dan op andere dagen. Iets trekt kennelijk ook de mens die van wekelijkse kerkgang al lang en breed heeft afgezien.

Maar wat is dan precies dat "iets"? Een vraag die ik als leek niet kan beantwoorden. Eén van de mogelijke motieven om juist in de Kerstnacht toch die jaarlijkse eenmalige gang naar het kerkgebouw te maken, zou nostalgie kunnen zijn. Want midden in de koude winternacht met heel het grote gezin naar de kerk gaan en daarna thuis gezellig nog warme chocolademelk mogen drinken alvorens extra laat in slaap te vallen, was natuurlijk voor een kind heel speciaal. En zeker als dan de vanuit Amerika overgewaaid Santa Claus- sneeuwvlokken vielen droeg dat bij tot het gezellige en huiselijke karakter dat dit winterfeest ging kenmerken.

Tot de ontmanteling van het religieuze aspect van Kerstmis kunnen ook hebben bijgedragen de uiterst merkwaardige verschillen in beschrijving der gebeurtenissen rondom de geboorte van Jezus voor wie er geen plaats was in de herberg. Als je daarover leest bij Lucas roept dat een heel ander beeld op dan wanneer je dat doet bij Mattheús. Laat staan dat je de historische feiten van niet-evangelisten erbij betreft. Die komen de geloofwaardigheid van de romantische kerstnacht niet ten goede. Maar daar is gemakkelijk tegen in te brengen dat de essentie van Zijn geboorte onveranderd blijft; het Licht komt in de wereld om ons duidelijk te maken hoe we met elkaar om moeten gaan.

Dat menen we in Nederland heel aardig te hebben begrepen. Want veel zaken zijn in onze democratie goed geregeld. Qua veiligheid, onderwijs, zorg, et cetera is men hier veel beter af dan elders in de (derde) wereld. En onze economie is blijkbaar "booming". Wat hebben we het toch goed.

Helaas is het dan echter wel schrijnend om een paar dagen later in dezelfde krant een artikel tegen te komen over armoede in ons rijke land dat nu driemaal zoveel gezinnen met schulden en armoede kent als voor de crisis van ruim tien jaar geleden. In aantal: zeven honderd en vijftigduizend. Of om het nog dichter bij huis te brengen: het aantal daklozen in onze "high tech brainport"-stad bedraagt naar schatting vierhonderd mensen. Een dakloze is niet iemand die vanwege een zogenaamd eigen-schuld-dikke-bult aan zijn lot mag worden over gelaten, maar een mens als u en ik. Vaak vanuit een gewone situatie in korte tijd op straat beland omdat de juiste hulp ontbrak of omdat het systeem faalde toen hij (of zij) door echtscheiding, werkloosheid, (psychisch) probleem of ziekte in moeilijkheden geraakte en er toevallig geen helpende hand in de buurt was die op zijn (of haar) schouder gelegd kon worden.

Soms leidt het besef van de essentie van de geboorte van het kerstkind tot een gebaar richting thuislozen in de vorm van bijvoorbeeld een gratis warme maaltijd. En dat is heel mooi. Nog mooier wordt het als we geen nijlpaard op een home trainer of een krokodil in trouwjurk in onze kerstboom ophangen maar trachten te zorgen dat er ook voor die vierhonderd plaats zal zijn in de herberg. Ik wens u alvast een Zalig Kerstfeest.

Gert Dirksen

"Op weg naar Kerstmis 2019" te koop in Glorieux

In de vorige editie van de *Kerk-Krant* werd het meditatieboekje *Op weg naar Kerstmis 2019* aangekondigd. Het boekje is inmiddels verschenen en het bestuur van onze gemeenschap is er zo enthousiast over, dat besloten is om het in Glorieux te koop aan te bieden. Het boekje bevat onder andere bijdragen van vier van onze voorgangers: René Hornikx, Joost Koopmans, Marleen Kremers en Annelies Rosier. Het is niet alleen een boekje met teksten maar ook met prachtige afbeeldingen. U kunt het aanschaffen voor € 4,--.

Mocht het een bestseller worden, geen nood. Er zullen in dat geval boekjes worden bijbesteld. Als voorproefje op de inhoud onderstaand een overweging van Marleen Kremers.

In de meest koude en donkere dagen van het jaar blijven we het liefst binnen in onze warme huizen, onder een deken, met een kop warme chocomel. Buiten is het kaal en dood. Het lijkt alsof er geen leven meer in zit. Maar als we goed kijken, zien we de knoppen al aan de bomen zitten, dan zien we dat de natuur helemaal niet dood is maar dat ze in rust is en zich al heeft voorbereid op een nieuwe lente. Ze wacht af, en spaart haar krachten totdat het licht weer doorbreekt en nieuw leven ontspringt.

We kunnen het bijna al voelen, het licht dat ons aanraakt en in beweging brengt. De hoop op nieuw leven, het vertrouwen dat er licht komt na de duisternis. Dat er leven mogelijk is, ook al lijkt alles kaal en dood. Het enige dat we daarvoor hoeven te doen, is ons hart open te stellen en het licht naar binnen laten stromen. Laten we op weg gaan naar het licht, zoals de magiërs dat deden, zo lang geleden. Laten ook wij met al onze kostbaarheden op pad gaan, de ander tegemoet. Om eer te brengen aan die ander, aan die vreemdeling, aan de hulpbehoevende. Om licht te brengen overal waar we komen en zo te werken aan een nieuwe wereld vol hoop, vrede en geluk.

Marleen Kremers

Augustijnendag

Op 13 november vond in het tot DomusDela verbouwde Mariënhage de derde Augustijnendag, of beter gezegd, de derde Augustijnenmiddag plaats.

Het eerste programmaonderdeel was een lezing van Ingrid van Neer, de bibliothecaris van het Augustijns Instituut. In een boeiende voordracht naar vorm en inhoud nam zij haar publiek mee in de rijke geschiedenis van het eeuwenoude Mariënhage en in de spiritualiteit van Augustinus. Daarna volgde een geslaagd muzikaal intermezzo door het Strijps Kamerkoor. Het derde deel bestond uit een lezing van mevrouw Ellen van Son van de Academie van Geesteswetenschappen over Vriendschap. Inhoudelijk werden behartenswaardige dingen gezegd, maar door het academische karakter kostte het moeite om de spreekster te blijven volgen.

Na de uitgebreide media-aandacht voor het verbouwde klooster en kloosterkerk waren ruim 600 mensen op de middag af gekomen. Het officiële deel vond plaats in de voormalige kerk en in de foyer werd het publiek in de watten gelegd. Ik moest mijn ogen uitwrijven bij het betreden van de verbouwde kerk. Banken weg, hoofdaltaar weg, biechtstoelen weg, vloerverwarming aangebracht en priesterkoor verbouwd. Opvallend element waren de uiterst irritante lampen, aangekondigd als bijzonder kunstwerk, maar door mij beleefd als storend element door de voortdurende beweging ervan met bijbehorende geluidsoverlast.

Ik was verrast te zien hoe je een prachtige verbinding tussen oud en nieuw kunt maken en ik was verrast door de grote belangstelling. Of dit laatste zal blijven als het nieuwe eraf is, vraag ik me af. In een videoboodschap bezwoer Louis Mulder ons dat het verhaal doorgaat. In zijn algemeenheid geloof ik daar wel in, maar of DomulusDela daar anders dan in commerciële zin een rol in speelt, waag ik te betwijfelen. In de foyer staan nog enkele beelden uit de kerk als een soort curiositeit, maar het is een kwestie van tijd en dan zullen ze verdwenen zijn. Het zijn niet de beelden van Thomas van Villanova, Rita van Cascia of Nicolaas van Tolentijn, maar heiligen die je in elke oudere kerk kunt vinden. De uitverkorenen hebben niet hun plaats gekregen vanwege de binding met het augustijnse verleden maar vermoedelijk op grond van hun stenen uiterlijk.

Medewerkers van Dela spraken stichtende woorden over de band met het verleden en het dragen van elkaars lasten. Dat laatste zal best kloppen, maar alleen als je premie betaald hebt en de kleine lettertjes geen roet in het eten gooien. Kortom, het oude Mariënhage is in handen van een commercieel bedrijf dat een andere maatschappelijke visie heeft dan de vorige eigenaren. Niets mis mee, maar goed om in het oog te houden. Een visie waarbij de vorige Hoofdbewoner van Mariënhage geen enkele rol meer speelt.

Frans Savelkouls

Uitnodiging voor Kerstnacht 2019

Net zoals de laatste jaren zal de kerstnachtviering van de geloofsgemeenschap Augustinus plaats vinden in de Aula van het Augustinianum.
De viering begint om 21.00 uur.

We vieren met kerstmis dat God onder de mensen komt en onze weg verlicht. Maar in de aanloop naar kerstmis zien we op dit moment in de wereld om ons heen veel problemen, onder andere groeiende armoede, geweld en een bedreigde natuur. Maar gelukkig is er ook sprake van talrijke initiatieven voor een rechtvaardiger wereld en om die wereld voor alle mensen leefbaar te houden. Aan ons als Christenen de taak hierin voor te gaan.

In de nachtmis is dit jaar gekozen voor het thema:

“Word wakker!”

“dat diep in ons geweten opnieuw het licht ontwaakt”

Bij deze viering wordt verwezen naar de hoopgevende encycliek “Laudato Si” van Paus Franciscus. De Paus roept in zijn encycliek alle mensen van goede wil op om met respect en eerbied om te gaan met de aarde en de armen. Hij vraagt ons te kiezen voor rechtvaardigheid en verbondenheid, voor soberheid en nederigheid en met deze houding te werken aan het behoud van de schepping, aan het verbeteren van de leefomstandigheden van de zwaksten en aan het welzijn van de generaties die na ons komen. Maar vooral gaat het de Paus om liefde voor de schepping en voor je medemens, want dat geeft vreugde.

Deze kerstviering wil ons wakker maken, dat het licht in ons ontwaakt, zodat we weer op weg gaan met een nieuw elan. Dat we meer aandacht kunnen geven aan mensen in nood en aan de schepping; een aandacht die ons gelukkig maakt. Liefde is merkwaardig: Het vermenigvuldigt zich wanneer je het deelt!

U bent allen van harte uitgenodigd om met ons de Kerstnacht te vieren. De ingang van het Augustinianum ligt aan de Dirk Boutslaan 25, daar zijn ook voldoende gratis parkeerplaatsen. Graag tot 24 december, 21.00 uur.

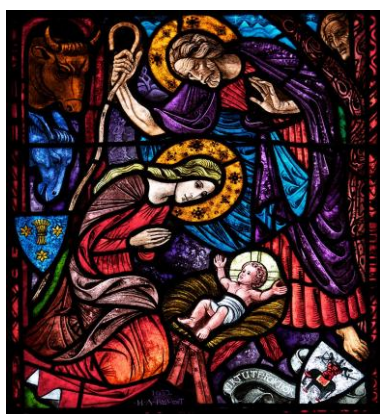
Frans en Simone Bartelds

P.S. De encycliek is te vinden op internet <https://www.rkkerk.nl/wp-content/uploads/2017/06/Encycliek-van-paus-Franciscus-Laudato-Si.pdf> . De encycliek is ook te koop als boek “Laudato Si” (Geprezen zijt gij) Er is ook een samenvatting vinden op internet: https://laudato-si.nl/pdf/Samenvatting_LS_-_uitgebreid

Kerst 2019

Een kind
pasgeboren
van mensen onderweg
zo kwetsbaar
zo hulpeloos
een kind.
Een koning
pasgeboren
geen troon
geen kroon
geen huis maar een stal
geen wieg maar een
voederbak
Een koning
zonder geld
zonder aanzien
maar rijk van liefde
van onmeetbare liefde.
Koning van hoop,
Van liefde,
Van vertrouwen
Raak onze ziel!
Ontwaak in ons het licht!
Geef ons vrede!

Zalig kerstfeest!

Simone Bartelds Lathuilière

Van het bestuur van de geloofsgemeenschap

In deze laatste *Kerk-Krant* van het jaar 2019 kunnen wij als bestuur er niet om heen terug te blikken op het afgelopen jaar.

In onze vergadering van 13 november jl. hebben we samen met de Raad van Toezicht ons concept-jaarverslag doorgesproken en heeft de Raad van Toezicht een aantal punten aangedragen waarover we met elkaar van gedachten hebben gewisseld.

We zijn in oktober goed gestart met de activiteiten van Spiritualiteit & Bezinning op Glorieux. Door de renovatiewerkzaamheden binnen Glorieux is het hier en daar nog even aanpassen, maar de start is voorspoedig verlopen en de lezingen, cursussen en films worden goed bezocht.

We hebben geparticipeerd in de bijeenkomst Kleine Geloofsgemeenschappen, die dit jaar werd georganiseerd door de Jonge Kerk in Roermond, die overigens al 50 jaar bestaat. Zij hadden met veel vrijwilligers een mooie en interessante bijeenkomst georganiseerd, waaraan ruim 100 bezoekers deelnamen. Drie interessante sprekers vulden het ochtend programma en in de middag gingen we met elkaar in discussie, waardoor we ook onderling praktische informatie uit konden wisselen over de eigen geloofsgemeenschappen. Er komt nog een uitgebreid verslag in de *Roerom*.

Zoals bekend hebben wij overleg met De Kapel, Oase, SOVE en de Oud Katholieke kerk. De Kapel bestaat volgend jaar ook 50 jaar en zij willen dat vieren en in dat kader de bijeenkomst KGG organiseren op 3 oktober. We hebben toegezegd in de organisatie te participeren. In Roermond is dit aangekondigd. Een van onze belangrijkste beleidspunten is: hoe worden we beter zichtbaar. Dit zal in de organisatie van het evenement worden.

Wat onze eigen gemeenschap betreft, willen we graag aandacht voor de continuïteit van onze activiteiten en moet er dus ook gedacht worden aan uitbreiding/vernieuwing van onze bestuurlijke en overige activiteiten. In de komend voorjaar te organiseren 'vriendenbijeenkomst' willen we dit aan de orde stellen, omdat onze vrienden in eerste instantie betrokken zijn bij het wel en wee van onze organisatie.

We gaan naar de afsluiting van een kalenderjaar en zijn weer druk met de organisatie van de kerstviering in het Augustinianum. We hopen weer op veel bezoekers en wellicht dat daarvan ook wat kerkbezoekers frequenter onze vieringen opzoeken en zich betrokken gaan voelen bij onze geloofsgemeenschap. Het bestuur sluit dit jaar in ieder geval tevreden af: het loopt zowel organisatorisch als financieel goed. Begin volgend jaar komt het jaarverslag en het financiële verslag op de website.

*Namens het bestuur,
Carla Piscaer, secretaris*

COLOFON

Doelstelling

De *Kerk-Krant* is het informatieblad van de *Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven*. Daarnaast wil de *Kerk-Krant* fungeren als bindmiddel tussen de leden van de gemeenschap. De *Kerk-Krant* biedt een podium aan de deelnemers van de vieringen en andere geïnteresseerden over onderwerpen die de gemeenschap of de Kerk in het algemeen raken. De *Kerk-Krant* is gratis. Voor postabonnementen worden verzendkosten in rekening gebracht.

Redactie

René Hornikx
Dolf van der Linden
Linda Derksen
Gert Dirksen
Anita van der Kam
Frans Savelkouls

E-mailadres redactie

frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Web-site

augustinus-eindhoven.nl

Adres van de vieringen

Kapel Glorieuxpark, Geldropseweg 170, 5613LN Eindhoven. Bereikbaar met lijn 320 (vertrek station 9.05; aankomst Glorieux 9.11; terug richting station: vertrek 10.48 en 11.18; lijn 24 vertrek 11.23).

Stichting Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven

Voorzitter: Harrie Meelen. Secretariaat: Carla Piscaer;
cjm.piscaer@gmail.com

Bankrekening: NL27 INGB000 7526249

Elektronische toezending

Indien u prijsstelt op toezending van de *Kerk-Krant* per mail, dan gelieve dit kenbaar te maken via het mailadres van de redactie.

Volgende aflevering

De eerstkomende editie van de *Kerk-Krant* verschijnt op **2 februari 2020**. Sluitingsdatum voor kopij is **18 januari 2020**.

Ziekenbezoek en ziekencommunie

Vraag en aanbod kunt u richten aan Els Kuijpers-van Wensen via emailadres elskuypers41@gmail.com of aan Corrie de Bont via telefoonnummer 040-2436440.

De redactie behoudt zich het recht voor om ingezonden teksten niet te plaatsen, in te korten of anderszins redactioneel te bewerken. Het copyright berust bij de auteurs van de bijdrage.

De werkgroep **Bezinning en Spiritualiteit** biedt u onderstaande lezingen, films en cursussen aan onder de naam:
BEZINNING OP DE BURGH

Coördinator: Jacques de Klerk, tel. 06-50237483

Alle activiteiten vinden plaats op het Glorieuxpark
De films worden vertoond in het conferentieoord
De lezingen vinden plaats in de Arkelzaal

Op woensdag 4 december verzorgt Dr. **Joop Smit** (augustinus) de lezing:

"Over het leven en werken van de apostel Paulus".

Aanvang 14.30-16.30 uur, kosten € 7 inclusief koffie/thee.

Op **donderdag 19 december** (let op: gewijzigde datum) vertoont de filmclub de film **"The Children Act"**.

'Wanneer het huwelijk van hooggerechtshofrechter Fiona Maye lijkt te bezwijken onder haar toewijding voor het vak stort zij zich op een ingewikkelde zaak. Mag medisch ingrijpen prevaleren boven de geloofsovertuiging van een Jehovah's getuige. Haar uitspraak heeft hoe dan ook grote gevolgen voor hen beiden.'

Aanvang 19.30-21.30 uur, kosten € 7 inclusief koffie, thee en frisdrank.

Op woensdag 8 januari verzorgt **Rachelle van Andel**, vernieuwingspredikant te Eindhoven de lezing: **'Jongeren en Kerk'**. Aanvang 14.30-16.30 uur, kosten € 7, inclusief koffie/thee.

Dominee **Rachelle van Andel** (28) werkt als vernieuwingspredikant in Eindhoven en als studentenpastor in Maastricht. In een internationale en dynamische omgeving onderzoekt zij vanuit de praktijk hoe je vandaag de dag Kerk kunt zijn. Het bouwen van relaties, sociale rechtvaardigheid, spiritualiteit en gemeenschapsvorming staan voorop in haar werk. In haar lezing neemt ze u mee in de praktijk van het werken met jongeren en onderzoekt ze samen met u wat intergenerationele solidariteit zou kunnen betekenen en hoe de Kerk er in de toekomst uit zou kunnen zien.

Op woensdag 15 januari vertoont de filmclub de film **"Roma"**.

'Roma' speelt zich af in de jaren 70 in Mexico-Stad en schetst een portret van een gezin uit de middenklasse. Gedurende een jaar volgen we de hoogte- en dieptepunten die de familie meemaakt. Centraal staat het dienstmeisje Cleo.

Aanvang 19.30-22.00 uur, kosten € 7 inclusief koffie, thee, frisdrank.